

χιλιάδες Έλληνες. Το 1945 οι Έλληνες της Πόλης αριθμούσαν 153.000.

Το 1955 κατέβηκε ο ελληνικός πληθυσμός στις 86.000 μετά τα φρικτά κακουργήματα της όγης-7ης Σεπτεμβρίου.

Το 1964 το τουρκικό κράτος στέρησε την άδεια παραμονής σε 12.000 Έλληνες, δηλαδή σε όλους τους Έλληνες της Πόλης που είχαν την ελληνική υπηκότητα. Τους κράτησε μάλιστα και τους κατέσχε και την περιουσία τους. Οι Έλληνες αυτοί με την αναχώρηση τους συμπάρευσαν μαζί τους και τριπλάσιο τουλάχιστον αριθμό και άλλων Ελλήνων από τις προγονικές τους εστίες. Οι εναπομείναντες κατέβηκαν στις 32.000.

Το 1974 μετά την εισβολή στην Κύπρο, οι Έλληνες, όπως γράφτηκε, έτρεχαν φοβισμένοι σαν τρελλοί, να φύγουν από την Πόλη. Κι έτσι ο πληθυσμός έπεσε κάτω από τις 8.000.

Φθάνουμε στο 1989 που και οι τουρκικές αρχές παρουσιάζουν επικαίροντας στην επίσημη απογραφή τους ότι οι Έλληνες στην Πόλη ανέρχονται σε 3.000. Και εξακολουθεί ακόμη και σήμερα μια συστηματική καταπίεση στους ελάχιστους πλέον που απέμειναν. Και μάλιστα η καταπίεση αυτή εντάθηκε μετά την περιοδεία του αείμνηστου Πατριάρχη Δημητρίου στην Ελλάδα και στις ΗΠΑ.

Το συμπέρασμα είναι ότι ο Ελληνισμός της Πόλης κάτω από την αδιάκοπη πίεση και την κτηνώδη βία των Τούρκων τείνει να εξαφανισθεί εντελώς.

Είναι, λοιπόν, επόμενο να διερωτώμαστε κι εμείς μαζί με πολλούς άλλους: «Μήπως ο Χίτλερ και οι συνεργάτες του καταδικάστηκαν άδικα στη Νυρεμβέργη, όταν διαπιστώνεται ότι οι δάσκαλοι του στη γενο-

κτονία όχι μόνο μένουν ατιμώρητοι αλλά και αμείβονται με την υποκρισία των λεγομένων μεγάλων»;

Τουλάχιστον η νέα γενιά των Ελλήνων είναι ανάγκη να ευαισθητοποιηθεί. Ας μην περιμένουμε ούτε η πολιτική μας ηγεσία ούτε η σκληρή του μέλλοντος πραγματικότητα να μας ξυπνήσουν. Σε κανένα κείμενο δεν περιγράφεται ακριβώς ο πραγματικός κίνδυνος που υπάρχει για τους Έλληνες από τον επεκτατισμό και την απάνθρωπη μισαλλοδοξία των Τούρκων.

Φίλοι μας, πρέπει να ξυπνήσει ο καθένας μόνος του «3000 περιουσία μόνο έχει απομείνει στην Πόλη για τον Ελληνισμό». Ένας γηραλέος πολίτης ακρίτας διαμήνυσε τελευταία σε ένα δημοσιογράφο: «Είμαστε μια χούφτα χιονιού που λιώνει».

Στην Μητέρα

Για σένα κτυπούν οι καμπάνες, Μητέρα,
στην πλαγιά του βουνού μας γλυκά
για Σένα θα πουν στον Ναό Πλατυτέρα
οι καρδιές μας ευχές μυστικά
Για σένα Μητέρα, τα χείλη
σιγοψάλλουν γλυκά την αυγή.
ο Πλάστης τον ήλιο για Σένα θα στείλει
να σκορπίσει το φως του στην γη.
Για Σένα μυρόλουστα κρίνα θ' ανθίσουν
σταβουνά και στους κάμπους δειλά
για Σένα τραγούδια με λύρα θ' αρχίσουν
οι χοροί των Αγγέλων ψηλά.

Νεόφυτος Παντζης
από το ημερολόγιο (το άγγελμα της ημέρας)
1968 Επιμέλεια Φωτεινής Μ. Πετρίδου